

“Det var ikke slik.” Som en usynlig pop-up sitter alle med et spørsmålstegn over hodet. “Ikke? Er du sikker på det?” Hun kjenner han. En av de som må leve resten av livet med disse uvirkelige faktaene. “Ja. Ikke at det gjør saken noe bedre, men på en måte gjør det den likevel.” Den stivkalde vinden river i veggene. Vinduene kveles mellom is og ild. Hun forteller det slik det var, hendelsesforløpet som endte så tragisk. Stemningen er totalsnudd og dansegulvet tomt. Alle sliter enda med å forstå det.

For første år på lenge, har vi fått hvit jul. Vinduene lyses opp av julestjerner og gatene er pyntet på kryss og tvers. Det er jul overalt, nesten. Dette året gikk så fort – alt for fort. De minnene hun fikk, ser hun tilbake på som drømmer. Hun lengter etter de. Det var så mye mer heller verdt å glemme eller viske ut, men det er de man som oftest husker best.

De sier jula er til for å være sammen med de man er glad i. Feire en harmoni som ikke finnes. Hun valgte å stå over. Jula er ikke like spesiell for alle. Men jeg tenker sånn på dere som måtte feire jula med en mindre enn før. Dere merket det nok godt og det er så trist at det måtte bli slik. Man skulle fått velge hvem man ville hatt nær seg, og det skulle ikke vært mulig å miste noen – ikke slik, ikke nå.

Men jula kom likevel og den måtte feires. Jeg håper bare alle klarte å kose seg til tross for de vonde tingene som har skjedd i det siste. Selv har jeg lært meg å akseptere ting jeg ikke er fornøyd med. Jeg har akseptert den vonde sannheten – at ikke alle er like heldige. Jeg har akseptert at ting aldri blir som før. Du tok et valg og det kunne jeg ikke gjøre noe med. Men jeg tror ikke du ser det, hva du egentlig gjør. Jeg tror ikke du vet hva som er skjedd. Det var ikke nok. Men noen ganger må man bare være sterk. Og noen ganger må man være hard og tålmodig.

Som regel kommer det noe godt ut av det, på en måte.
Som regel.